

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Štěpána Výborného a Karla Šimky v právní věci žalobců: a) Ing. J. M., b) MUDr. M. M., c) MUDr. E. M., všichni zastoupeni JUDr. Petrem Plavcem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Zábradlí 205/1, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2023, č. j. KUKHK-12521/DS/2023-3 (Ma), o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 7. 2023, č. j. 30 A 53/2023-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 1. 2023, č. j. MUDKODS/117103-2022/bru 11510-2022, byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).

[2] K odvolání žalobců žalovaný změnil formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně takto: „[D]eklaruje se existence veřejně přístupné účelové komunikace podle ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a to na p. č. XA (vzniklý z části p. p. č. XB) a XC (vzniklý z části p. p. č. XD) dle specifikace v geometrickém plánu č. 277-277/2022 vyhotoveného

Geodézií Dvůr Králové s.r.o. dne 1. 8. 2022 potvrzeného Katastrálním úřadem Královéhradeckého kraje, pracovištěm Trutnov dne 3. 8. 2022 pod č. 330/2022. Tento právní stav trvá přibližně od roku 1960.“

[3] Žalobci namítali, že nezbytnou komunikační potřebu je možno bez problému zajistit po pozemku parc. č. XE v k. ú. N. L. (veškeré dále uváděné pozemky se nacházejí v tomto katastrálním území), a nikoli po původním pozemku parc. č. XB, jehož jsou žalobci a) a b) vlastníky. Žalobci nesouhlasili, že existence veřejně přístupné účelové komunikace byla deklarována také na pozemcích parc. č. XA a parc. č. XC (dále jen „předmětné pozemky“), které byly odděleny od pozemku parc. č. XB. Na pozemku parc. č. XB se mimo jiné nachází dům č. p. Y ve vlastnictví žalobců a) a b). Žalobkyně c) vlastní pozemek parc. č. XF, který se nachází v blízkosti posuzované komunikace.

[4] Žalovaný shledal, že sporná účelová komunikace nikdy nevedla toliko po pozemku parc. č. XE, naopak vždy zasahovala i na pozemek parc. č. XB a vedla podél domu č. p. Y. Žalobci neprokázali, že by jejich právní předchůdce uděloval individuální souhlasy vlastníkům navazujících nemovitostí s užíváním části předmětného pozemku jako cesty. Nemovitostí, které předmětná cesta napojuje, je relativně velké množství, takže cesta veřejností užívána byla a je. Žalobci nerozlišují mezi šíří cesty (a jejím průběhem terénem) a šíří parcely. Z katastrální mapy a ortofoto snímku vyplývá, že pozemek parc. č. XE má sice šíři cca 4 m, průběh cesty v terénu ovšem nekopíruje tento pozemek.

[5] Žalobu žalobců proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) nyní napadeným rozsudkem.

[6] Krajský soud shledal, že v minulosti byl dán ve vztahu k části pozemku parc. č. XB souhlas právního předchůdce žalobců a) a b) s bezplatným veřejným užíváním komunikace, respektive právní předchůdce žalobců a) a b) neučinil ve věci kvalifikovaný nesouhlas s tím, aby jeho pozemek byl užíván veřejně. Podmínka souhlasu je tedy v dané věc splněna.

[7] K naplnění znaku nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby krajský soud uvedl, že v posuzované věci byla vyloučena možnost alternativní cesty výlučně přes pozemek parc. č. XE. Z fotografií z roku 2015 je zřejmé, že veřejně přístupná účelová komunikace byla v té době z jedné strany ohraničena chodníkem a z druhé strany zvýšenou plochou travního porostu se dvěma stromy s tím, že pozemek parc. č. XE byl oplocen, využíván jako zahrada a nebyl v této části nijak zpevněn. Žalobci a) a b) nabyli předmětný pozemek do vlastnictví v roce 1981 a minimálně do roku 2015 nebyl stav veřejně přístupné účelové komunikace (tak, jak byla deklarována žalobou napadeným rozhodnutím) měněn.

II. Podání účastníků řízení

[8] Proti rozsudku krajského soudu podávají žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem správních orgánů a krajského soudu, že právní předchůdce žalobců a) a b) vydlážděním části svého pozemku, dnes geometrickým plánem

pokračování

vymezené jako pozemky parc. č. XA a XC, dal souhlas k tomu, aby pozemek byl užíván jako veřejná komunikace. Jako komunikace vždy sloužil pozemek parc. č. XE, jehož vlastníci ho v roce 2012 darovali obci, čímž vyjádřili, že se má jednat o cestu sloužící k propojení nemovitostí. Vydláždění plochy cesty nelze považovat za souhlas s užíváním celé této plochy kýmkoliv. Příjezd po cestě na pozemku parc. č. XE nebyl znemožněn jejím dočasným částečným oplocením, neboť vždy zůstával dostatečný prostor k průjezdu a průchodu. Nesprávné je také zjištění, že by komunikaci měl tvořit i pás pozemku vedle oplocení domu navazující na chodníček u domu č. p. Y.

[10] Podle stěžovatelů v dané věci neexistuje ani nutná komunikační potřeba. Komunikační potřebu plně uspokojuje cesta po pozemku parc. č. XE, která má šířku 4 a více metrů. Žalobci se dovolávají nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06 (dále jen „nález sp. zn. II. ÚS 268/06“), a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014-85 (dále jen „rozsudek sp. zn. 5 As 140/2014“). Pokud by správní orgán spatřoval nedostatečné zajištění komunikační potřeby v tom, že pozemek parc. č. XE má šířku pouze 4 metry, pak by se žalobci nebránili zřízení cesty na jejich pozemku, ovšem jen v nezbytné míře, tj. cca 1 až 2 metry do jejich pozemku. Deklarovaná cesta však v některých místech dosahuje nepřiměřené šířky 10 metrů. Žalobci považují krajským soudem citovanou judikaturu za nepřipadnou a opět odkazují k nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 a rozsudku sp. zn. 5 As 140/2014.

[11] Stěžovatelé konečně namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, protože krajský soud řádně nevypořádal zásadní námitku o neexistenci nutné komunikační potřeby.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit.

[16] Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek

odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[17] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný nepovažuje. Krajský soud se vypořádal s žalobními námitkami stěžovatelů a uvedl důvody, pro které nepovažoval jimi podanou žalobu za důvodnou, respektive z jakých důvodů přisvědčil správním orgánům, že v dané věci byly naplněny definiční znaky účelové komunikace. Stěžovatelé především namítají, že krajský soud nevypořádal námitku neexistence nutné komunikační potřeby. Krajský soud se však touto námitkou zabýval (viz body 33 – 36 rozsudku) a zřetelně dospěl k závěru, že správními orgány obou stupňů byla vyloučena možnost alternativní cesty výlučně přes pozemek parc. č. XE. Jakkoli krajský soud především odkázal na závěry správních orgánů, tak tento postup nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť již správní orgány vypořádaly obdobné námitky stěžovatelů. Nelze krajskému soudu vyčítat, jestliže odkáže na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí či pokud se zde vyslovenými závěry souhlasí a považuje je za příléhavé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). Jestliže se tedy krajský soud se závěry správních orgánů ztotožnil a ve svém odůvodnění z nich vyšel či na ně odkázal, nepostupoval v rozporu s právem. Nelze také pominout, že povinnost orgánů moci soudní svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou jednotlivou dílčí námitku; podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi námitkami základními (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015-71). Takto krajský soud postupoval, čemuž odpovídá věcná polemika stěžovatelů s vyslovenými závěry.

[18] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, neboť je z jeho odůvodnění zřejmé, jakými úvahami byl krajský soud při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak naplněn není.

[19] Věcnou podstatou sporu mezi účastníky je, zda v daném případě byly splněny podmínky deklarace veřejně přístupné účelové komunikace.

[20] Podle § 7 odst. 1 první věty zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

[21] Veřejně přístupná účelová komunikace vzniká již samotným naplněním znaků vyplývajících ze zákona a judikatury, není zapotřebí žádného konstitutivního rozhodnutí správních orgánů či soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003-64). Znaky, jež musí být pro existenci veřejně přístupné účelové komunikace kumulativně naplněny, jsou: 1) existence pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vyznačující se stálostí a patrností v terénu; 2) zákonný účel ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (tedy spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo obhospodařování

pokračování

zemědělských a lesních pozemků); 3) souhlas vlastníka a 4) existence nutné komunikační potřeby. Třetí a čtvrtý znak veřejně přístupné účelové komunikace nejsou výslovně definovány v zákoně, dovodila je však judikatura.

[22] Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 zároveň zdůraznil, že ústavně konformní omezení vlastnického práva je možné pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu, přičemž míra a rozsah omezení musí být proporcionální ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.

[23] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají, že v dané věci absentuje souhlas vlastníka s veřejným užíváním komunikace a není dána existence nutné komunikační potřeby.

[24] V případě souhlasu vlastníka s veřejným užíváním judikatura vychází z premisy, že vlastník, který nesouhlasí s tím, že na jeho pozemku vzniká veřejně přístupná účelová komunikace, se proti tomu brání (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2005, sp. zn. 22 Cdo 2167/2005). Pokud tedy vlastník strpí veřejné užívání komunikace na svém pozemku, lze dovozovat jeho konkludentní souhlas, zatímco v případě nesouhlasu musí vlastník aktivně jednat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2024, č. j. 5 As 396/2021-91, bod 63). Není tedy nezbytný výslovný souhlas s veřejným užíváním komunikace. Již existující souhlas zároveň nemůže vzít vlastník jednostranně zpět, a to ani v případech, kdy byl udělen jeho právními předchůdci. Jinak řečeno, pokud veřejně přístupná účelová komunikace vznikne, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 4 As 285/2023-67, bod 42). Výjimku z tohoto pravidla dovodil Ústavní soud v již citovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 pro případ, že k věnování pozemku k obecnému užívání jako veřejně přístupné účelové komunikace došlo v době nesvobody, kdy byl tento pozemek protiprávně odňat původnímu vlastníkov, pokud byl posléze tomuto vlastníkov nebo jeho právním nástupcům navrácen v restituci.

[25] Udělený souhlas právního předchůdce tedy zavazuje i právní nástupce. Z důkazů obsažených ve správním spise (především z fotodokumentace stažené z portálu mapy.cz) jednoznačně vyplývá, že pozemní komunikace byla minimálně do roku 2015 lemována z jedné strany zvýšenou plochou chodníku podél nemovitosti č. p. Y a z opačné strany zvýšenou plochou travního porostu se dvěma vzrostlými stromy. Stěžovatelé a) a b) přitom nabyli nemovitost již v roce 1981 a minimálně do roku 2015 nebyl stav komunikace jakkoli změněn. Z uvedeného dle Nejvyššího správního soudu vyplývá nejenom konkludentní souhlas právního předchůdce stěžovatelů a) a b), ale také jich samotných s veřejným užíváním komunikace. Správní orgány ani krajský soud přitom nevycházely pouze ze skutečnosti, že právní předchůdce stěžovatelů a) a b) vydláždil části předmětného pozemku, nýbrž především z faktického umístění komunikace a ze skutečnosti, že její vedení přes předmětné pozemky bylo i ze strany stěžovatelů po značnou dobu akceptováno. Tyto skutečnosti vycházejí z provedeného dokazování a vyplývají z podkladů obsažených ve správním spise. Neobstojí proto námitka stěžovatelů, že právní závěry krajského soudu a správních orgánů nemají oporu ve spisech.

[26] Z obsahu spisového materiálu zároveň nelze dovodit, že by pro účely veřejné komunikace sloužil pouze pozemek parc. č. XE. Z fotodokumentace z roku 2015 je zřejmé, že na tomto pozemku se uprostřed mezi oplocením a cestou nacházely dva vzrostlé stromy nemalé výšky a obvodu, což vylučuje historickou použitelnost tohoto pozemku jako cesty. Argument, že pozemek parc. č. XE jeho vlastníci darovali obci, čímž vyjádřili, že se má jednat o cestu sloužící k propojení nemovitostí, stěžovatelé prvně uplatnili až v kasační stížnosti, a kasační soud proto k němu nemůže přihlížet (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Navíc sám o osobě nemůže nic změnit na skutečnosti, že ze strany vlastníků pozemků byl v minulosti dán konkludentní souhlas s veřejným užíváním komunikace.

[27] Stěžovatelé rovněž nesouhlasí, aby komunikaci tvořil i pás pozemku navazující na chodníček u domu č. p. Y. Z geometrického plánu, jenž byl podkladem napadených správních rozhodnutí a na který tato rozhodnutí výslovně odkázala, vyplývá, že tato část původního pozemku XB nebyla do nově vyňatých pozemků a do veřejné komunikace zahrnuta. Obdobně také žalovaný konstatoval, že napadeným rozhodnutím byla účelová komunikace deklarována nikoli bezprostředně podél zdi domu č. p. Y a navazujícího oplocení, ale cca 0,5 – 1 m od zdi a navazujícího oplocení.

[28] K posouzení otázky nezbytné komunikační potřeby Nejvyšší správní soud připomíná, že existuje-li jiná srovnatelná možnost pro zajištění plnohodnotného komunikačního spojení nemovitosti, která současně méně zasahuje do práv vlastníků, je třeba dát takové alternativě přednost (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 8 As 19/2012-42). Správní orgány takto musí zohlednit, že podmínka nutné komunikační potřeby je odrazem ústavněprávního požadavku na proporcionalitu omezení vlastnického práva. Zároveň platí, že alternativa nemusí být pro uživatele nemovitosti, o jejíž přístup jde, stejně komfortní (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2013, sp. zn. 22 Cdo 2178/2012). Na druhé straně však nelze spravedlivě požadovat využívání cesty, která dosud neexistuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 As 32/2015-32, bod 14), příp. není po většinu roku sjízdná (rozsudek téhož soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 As 68/2014-87).

[29] V nyní projednávané věci stěžovatelé nerozporují samotnou existenci komunikační potřeby vlastníků dalších pozemků, tvrdí ale, že tato potřeba může být zajištěna i jinak, a to po pozemku parc. č. XE. Stěžovatelé však ve skutečnosti žádají o vytvoření nové komunikace, která by vedla jinak než dosavadní cesta, a to i za cenu provedení, byť snad jednoduchých, terénních úprav. Z fotodokumentace obsažené ve spisovém materiálu vyplývá, že na pozemku parc. č. XE se ve sporné části žádná komunikace dostatečné šířky nenachází, neboť tento pozemek nezpevněn a je zarostlý trávou. Jakkoli již v současné době případné komunikaci nebrání vzrostlé stromy či oplocení, žádná komunikace dosud na tomto pozemku nevznikla. V blízkosti domu č. p. Y se pouze na menší či vůbec žádné části pozemku parc. č. XE nachází zpevněná komunikace; tato komunikace zasahuje především na pozemky vyčleněné z pozemku ve vlastnictví stěžovatelů a) a b).

[30] Za této situace nemůže obstát úvaha o vytvoření nové komunikace na pozemku parc. č. XE, neboť pro nenaplnění znaku nutné komunikační potřeby musí alternativní cesta reálně existovat (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2024,

pokračování

č. j. 10 As 326/2023-46, bod 83). Nelze spravedlivě požadovat využívání cesty, která dosud neexistuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2024, č. j. 5 As 396/2021-91, bod 79). Tak tomu je v nyní projednávané věci, kdy stěžovatelé sice tvrdí, že veřejně přístupná účelová komunikaci může vést po pozemku parc. č. XE, pomíjí však, že po tomto pozemku v současné době žádná komunikace nevede. Nelze souhlasit se stěžovateli, že tato potenciální cesta má šířku 4 a více metrů a pro průjezd vozidel k několika nemovitostem je zcela dostatečná, neboť žádná taková komunikace neexistuje. Z fotodokumentace založené ve správním spise vyplývá, že minimálně v blízkosti domu č. p. Y zasahuje komunikace výhradně mimo pozemek parc. č. XE, takže nelze přijmout argument stěžovatelů, že komunikace měla být zřízena na jejich pozemku pouze zčásti, tj. cca 1 až 2 metry do jejich pozemku.

[31] Nejvyšší správní soud zároveň nesouhlasí se stěžovateli, že by vyslovené závěry byly v rozporu s nálezem sp. zn. II. ÚS 268/06 a rozsudkem sp. zn. 5 As 140/2014.

[32] Z nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 vyplývá nutnost ochrany vlastnického práva a nezbytnost přiměřenosti jeho omezení. Na straně druhé však platí, že pokud jsou naplněny všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace, je omezení vlastnictví přiměřené (proporcionální), a proto není třeba žádný další test proporcionality provádět (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2024, č. j. 8 As 49/2024-51, bod 24). Existence nutné komunikační potřeby je takto jednou z podmínek proporcionality (přiměřenosti) omezení soukromého vlastnictví veřejně přístupnou účelovou komunikací. Jinak řečeno, aby bylo omezení soukromého vlastnictví existencí veřejně přístupné účelové komunikace přiměřené („proporcionální“), musí (společně se zbylými třemi definičními znaky) existovat nutná komunikační potřeba (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2022, č. j. 10 As 99/2022-56, bod 23). Jestliže tedy kasační soud shledal, že v daném případě byl naplněn znak nutné komunikační potřeby, jakož i další definiční znaky účelové komunikace, nelze než dopět k závěru, že její deklarace v napadených rozhodnutích nepředstavuje nepřiměřený zásah do vlastnického práva stěžovatelů. Pro úplnost také Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelé a) a b) nenabyli pozemky od veřejnoprávní korporace v restituci, nýbrž od soukromých osob, čímž se jejich případ významně odlišuje od věci řešené v nálezem sp. zn. II. ÚS 268/06; stěžovatelé navíc po značnou dobu veřejné užívání dotčené komunikace nerozporovali.

[33] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovateli, že z rozsudku sp. zn. 5 As 140/2014 vyplývá, že při zjišťování splnění podmínek po deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je nezbytné posoudit splnění podmínky nutnosti komunikační potřeby i v případě, že právní předchůdce vlastníka komunikace souhlasil s jejím veřejným užíváním. Takto však správní orgány postupovaly, neboť neulpěly na konstatování souhlasu se zřízením veřejné komunikace, ale zabývaly se také podmínkou nutné komunikační potřeby (viz s. 5 prvostupňového rozhodnutí a s. 7 rozhodnutí žalovaného). Krajský soud se rovněž naplněním znaku nutné komunikační potřeby zabýval, se závěry správních orgánů se však ztotožnil. Napadený rozsudek krajského soudu ani rozhodnutí správních orgánů tedy nejsou v rozporu s rozsudkem sp. zn. 5 As 140/2014.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. listopadu 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu